

ikke ere mange, blive uddelte til Fripladser i Børnehjem, hvor disse findes. Der findes allerede Jaadanne, og der vil forhaabentlig opstaa flere. Der foreligger saaledes for Finantsudvalget Andragender om Understøttelser til flere Jaadanne, og jeg tænker, at der endnu kort Tid vil findes Børnehjem trindt omkring i Landet. Den Betaling der fordras for Børnene, er jo ikke meget høj. Jeg haaber, at den høitærede Minister vil have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, og jeg tror ogsaa, at det er blevet udtalt fra et Finantsudvalgs Side, at man netop maatte ønske, at Pengene blive anvendte til at skaffe Børn Fripladser i saadanne Hjem, forsaavidt de findes, fremfor at anvende dem til dermed at skabe Stiftsvaisenhuse, idet disse maatte anses for at være mere en kunstig end en naturlig Plante. Jeg skal ikke opholde mig yderligere ved dette, men kun gjøre en Bemærkning om Theatret. Den ærede Ordfører nævnde et Par Gange, at vi vare ved et nyt Afsnit af Theatrets Liv; men det er jeg ikke ganske istand til at se. Det skulde have været saa, men saavidt jeg kan se, ere vi kun ved en Fortsættelse af det Gamle; det Ny skulde da være dette, at man maatte ikke nu i samme Grad som tidligere mener, at det er nødvendigt at søge Bevilling for Udgifterne. Det var rigtignok Forudsætningen for Loven af 18de Juni 1870, at der nu skulde have fundet en Afvikling Sted (Ordføreren: Nei). Det kan være, at det ikke var den ærede Ordførers Forudsætning, men det blev udtalt fra mange Sider, at netop, naar de 5 Aar vare omme, skulde en saadan Afvikling af Theatrets Forhold til Staten foregaa. Vi se nu nu imidlertid, at dette saa langt fra er Tilfældet, at der tværtimod skal fortsættes videre ad samme Vej (Afbrudelse af Ordføreren). Ja, det ærede Medlem stente imod Loven, men han var ikke i samme Grad mod en tidligere Lov, uden at jeg dog skal komme videre ind derpaa. Det ærede Medlem for Storehedinge (Scavenius) sagde, at vi vilde faae et overordentlig billigt Theater, naar det var istand til at kunne forrente Pengene. Ja, dette ville vi forhaabentlig faae Leilighed til at komme ind paa, men det vil dog alligevel ikke blive saa ganske billigt. Naar man gjør sig det klart, hvormange Hundredtusinder eller vel endog Millioner, som det er, at Theatret har kostet, saa maa man dog ogsaa haabe, at disse Millioner have haaret deres Frugt i Retning af, at der maa være samlet en god Del Erfaringer og en hel Del Traditioner, saa at Theatret nu maa være i Stand til at bestaa ved egen Hjælp. Saavidt mig bekjendt, har Staten ikke faaet Renter af de mange Hundredtusinder, som den har givet til Theatret. Det er kun den mindste Del deraf, som bliver forrentet, medens Størstedelen staaar rentefrit hen, og jeg kan derfor ikke indrømme, at det er saa grumme billigt endda. Svørgt kunde det synes, som om det ærede Med-

lem paa en vis Maade havde Ret, naar han sagde, at det var den ligegyldigste Sag af Verdten, enten Staten siger: I skulle forrente Oders Penge, eller den siger: Vi tilskyde, hvad I mangle, thi det blive vi dog alligevel nødsagede til. I Realiteten har det ærede Medlem altsaa paa en Maade Ret i, at det er ligegyldigt, hvilken af disse to Ting Staten siger, dersom hans Forudsætning var rigtig, men i Formen har han ikke Ret, thi derved, at Theatret kommer til at forrente det Hele, bliver det klart, hvor stort et Tilskud der i det Hele er nødvendigt. Det bliver derved klart, hvormeget Staten i det Hele skylder til, og hvormeget Theatret i det Hele bruger, men dersom vi derimod estergive Renten eller — som det ærede Medlem udtalte sig — slaa en tyk Streg derover, saa vil det vistnok ikke være mange Aar, inden man endog har glemt, at vi dog, naar Alt kommer til Alt, have bygget et nyt Theater, og det er dog ikke Meningen, at det skal være glemt om nogle saa Aar. Vi se, hvor glemsom man er, naar vi høre, at det ærede Medlem f. Ex. kunde sige, at det var et billigt Theater. Det ærede Medlem maa altsaa have glemt de Hundredtusinder, som vi have studd til i Fortiden, og at disse Penge jo — som af mig nævnt — staa hen uden at forrentes. Jeg kan altsaa ikke finde, at det er saa ganske billigt. Endvidere synes jeg heller ikke, at det er saa ganske korrekt overfor Loven, naar man mener, at vi nu skulde slaa en tyk Streg derover, thi der staaar udykkelig i Slutningen af Loven af 18de Juni 1870, at det skal fastsættes ved Finantsloven for 1875—76, hvorledes Gjælden til Sørp-Akademi fremtidig skal afgjøres. Der staaar altsaa ligejæm i Loven, at det ved nærværende Finantslov skal afgjøres, hvorledes denne Gjæld skal afgjøres. Det forekommer mig derfor at være mest korrekt, at man siger, at saa Meget forrentes til Sørp-Akademi, og at det, der kommer til at mangle, blive vi nødsagede til at tilskyde. Det er muligt, at vi blive nødsagede hertil, det skal jeg ikke bestride; men saa faae vi i det Mindste rent og klart at se, hvor meget denne Anstalt i det Hele koster. Jeg tror derfor, at det for Klarheds Skyld vil være bedst, at man holder sig til, at Staten kommer til at udrede det, og jeg skal selvfølgelig stemme herfor; thi hvor velgjørende og smukt Theatret end kan virke — herpaa skal jeg ikke indlade mig i Dieblisset — saa mener jeg dog, at Sørp-Akademies Midler kunne faae en mere frugtbringende Anvendelse. — Jeg er enig med den ærede Ordfører i hans Anbefaling for Thyregod, og jeg skal støtte ham i den Henseende, idet jeg er overbevist om, at skjøndt Thyregod er en Mand, hvis Talenter der naturligvis kan være forskellige Meninger om — jeg mener forøvrigt, at de ere betydelige, — har han dog hjulpet til, at en stor Del Folk, som iverveien ingen Læselyst havde, have faaet Læselyst. Naar han saaledes altsaa har hjulpet Folk til at